

Concediu de sărbătoare Crăciun și Revelion
Carte în limba română, preț 50 lei

DANIEL H. **WILSON** ■ ROBOGENEZA

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

PARTEA I ÎNȚÂI - CORNUAC MULTCĂ

CUPRINS

PARTEA ÎNȚÂI - LARK IRON CLOUD

<i>Briefing</i>	11
1. Parazitul	13
2. Șoaptele	27
3. Maxim	39
4. Ferma	52
5. Stivele	61
6. Acolo unde rătăcesc bizonii	76
7. Transmisiunea finală	91
8. Despuiat	100
9. Drepturile de căpetenie.....	112
10. Înapoi la esență.....	121
11. Adevăratul chip.....	130

PARTEA A DOUA - MATHILDA PEREZ

<i>Briefing</i>	145
1. Tribul.....	147
2. Migrația	157
3. Torta.....	166

4. Orașul născuților-liber.....	181
5. Mașinile de război	194
6. Oamenii buni	206
7. Supergrupul.....	218
8. Planul de bătălie.....	229
9. Soldațelul.....	242
10. Căutarea	256

PARTEA A TREIA - CORMAC WALLACE

<i>Briefing</i>	269
1. Vânați	271
2. Glasul oceanului	285
3. Alții	293
4. Mintea vieții	309
5. Ce altceva mai există?	324
6. Un sentiment de scufundare	338
7. Năvala	347
8. Neamuri	357
9. Cabina de război	367
10. Gura tunelului.....	379
11. Zorii	387
12. Terminarea	398
<i>Epilog</i>	411
<i>Mulțumiri</i>	419

ISBN 978-606-587-111-1 • ISSN 2284-750X • ISBN 978-606-587-112-8

PARTEA ÎNTÂI

LARK IRON CLOUD

Primul lucru de care-mi amintesc
este un țignal nepământesc
și visul tinereții de a urca
într-un mărfar ce-orașu' părăsea,
fără să știu încotro am plecat.
Nimeni nu m-a putut opri, dar mama a-ncercat.

MERLE HAGGARD, 1968

BRIEFING

Lucruri stranii se nasc în ceața războiului. Pe când eram în tranșee, noi am pierdut din vedere lumea. Acum, după ce s-a terminat, m-am gândit că trebuie să povestesc totul, pur și simplu pentru a înțelege ce a fost.

În ultimele ei zile, mașina gânditoare cunoscută ca Archos R-14 a încercat să-i înțeleagă pe oameni. Deprinse arta capturării mintilor umane, iar instrumentele pe care le-a utilizat au supraviețuit morții sale. Eu am găsit povești captate în tipare de neuroni. Folosind hardware canibalizat, am luat trei relatari direct din trei minti și le-am legat de la început la sfârșit, apoi înapoi. Au fost necesare trei asemenea reiterări. Trei repetări pentru a fi înțeleasă.

Se spune că istoria este scrisă de învingători, însă aceasta este scrisă de înviniși.

Numele meu este Arayt Shah și iată cum am învins în Adevăratul Război.

ARAYT SHAH

PARAZITUL

Noul Război: minutele finale

În ultimele minute ale Noului Război, inamicul Archos R-14 a recurs la tactică nemiloase. Când au ajuns finalmente la Câmpurile de Inteligență Ragnorak, unde se îngropase Archos R-14, soldații aliați epuizați au fost întâmpinați de creațuri oribile: mașinării iuți, asemănătoare unor crabi, care manipulau corpurile soldaților căzuți. Ele își îngropau membrele din titan în carne moartă sau muribundă, astfel încât cadavrele soldaților se ridicau. Paraziții aceia au afectat cumplit corpurile și mintile celor vii... dar contribuția cea mai oribilă a lui Archos R-14 la Adevărul Război a fost ceea ce a rămas după terminarea bătăliei.

ARAYT SHAH

ID NEURONAL: LARK IRON CLOUD

Nu exista niciun mod prin care să câștigăm războiul acesta și noi o știam, dar am mers oricum mai departe.

Îmi îndes fularul cadrilat mai adânc în canadiană și-mi țin răsuflarea. Îngenunchez pe câmpia abia sărutată de gheăță, mă

reazem de un copac și apăs pe obraji marginile reci ale ochelarilor cu amplificare binoculară. Situația s-a dus complet dracului aici, în pădurile uitate de Dumnezeu din vestul Alaskăi.

Noul Război a început când o mașină gânditoare pe care noi o numim Big Rob a întors împotriva noastră propriile noastre unelte. În nebunia Orei Zero, unii dintre cei aflați în statul Oklahoma s-au refugiat în sănul Națiunii Osage. Noi, supraviețuitorii, ne-am retras în așezarea rurală Calul Sur și ne-am considerat norocoși. Dar mașinile au evoluat. De-a lungul lunilor și anilor, ele au traversat Marile Prerii, s-au furișat prin iarba înaltă care se legăna în vânt și au suiat pe promontoriile noastre de piatră.

Așa că am luptat cu ele. și luptăm și acum.

Gloanțele noastre se urmăresc printre ramurile copacilor negri și trasoarele strălucesc ca niște stele căzătoare. Ultimele linii ale tancurilor noastre umblătoare sunt dispuse în formațiune defensivă și spoturile lor scăpesc puternic în amurg; fiecare matahală cu patru picioare este o pată de lumină aflată la o jumătate de kilometru de frații săi și ghemuită, pentru a asigura acoperire trupelor terestre. Focul negru al inamicului țiuie, ieșind din pădure ca țânțarii. Majoritatea gloanțelor sale sunt plugeri care se îngroapă în carne, dar spre noi înaintează de asemenea iute valuri de tărători ce explodează – ciotaci.

Las ochelarii să-mi atârne pe piept și pornesc la drum. Radioul din gulerul meu șuieră de apeluri de ajutor din partea echipelor împrăștiate peste terenul accidentat. Înaintând ghemuit printre copaci, ignor tipetele întretăiate și măndrești spre echipa Beta. Nu există întăriri. De acum n-a mai rămas decât metal, zăpadă și sânge.

– Răspunde, Lonnie, icnesc în radioul meu. Ești acolo?

– Te ascult, sosește răspunsul.

Glasul este calm și măsurat. Îi aparține generalului nostru Lonnie Wayne Blanton, un cowboy bătrân. Bărbatul acesta este important pentru mine. Mi-a salvat viața și m-a pus pe calea cea dreaptă, iar acum încerc să văd cum naiba să-i spun că totul a fost în zadar.

– Toate echipele sunt blocate. Situația e complet belită. Mă deplasez în susținerea lui Beta.

— Recepție, zice Lonnie.

Pauză.

— Rezistați. Cât puteți de mult.

— Mulțumesc, îi transmit eu. Mulțumesc pentru toate.

Am ajuns atât de departe doar pentru că am supus armele inamicului ingineriei inverse. Armata Calul Sur a izbutit să se apropie la o mie cinci sute de kilometri de Big Rob. Ne-am lăsat săngele împroșcat pe copaci pădurilor și am continuat înaintarea. Am redus la jumătate distanța aceea, ignorând zbieretele soldaților căzuți. Și aici, la o sută cincizeci de kilometri de țintă, trupele noastre s-au scindat și s-au dezintegrat, iar acum am pierdut totul.

Nu ne-a mai rămas decât să luptăm unul pentru altul.

Mergând aplecat ca să evit gloanțele rătăcite, mă apropii de poziția echipei Beta. Soldații stau spate în spate la marginea unei poieni. Majoritatea sunt neclari în lumina crepusculară, dar văd imediat că băiatul meu isteț, Carl, este căzut în fund. Inginerul scâncește și se retrage prin zăpadă, împingându-se cu mâinile și cu picioarele.

— Carl! Îl strig. Scoală-te!

Mă aplec spre el, dar nu se oprește din gemete și eforturi. Este sub comanda mea, însă nu mă privește și nici nu-mi apucă mâna, și nu-nțeleg motivul până nu-i observ ochii.

Nu direcția spre care se uită. Ci direcția spre care nu vrea să se uite.

Ceva negru și scund înaintează iute pe foarte multe picioare. Și încă unul. Lucrurile acelea încep să iasă cu zecile de sub zăpadă.

Prea târziu.

Inițial nu simt cleștii, ci doar o apăsare puternică pe ceafă. Sunt prins în strânsoarea unui urs cu forța unei prese hidraulice. Mă rotesc prin zăpada terciuită și înnoroită, dar înapoia mea nu-i nimeni.

Mașinăria necunoscută mi s-a cățărat pe spinare și s-a prins zdravăn. Genunchii mi se îndoiae sub greutatea ei. Tentacule strâmbă, negre, se întind în jurul pieptului meu, iar șira spinării îmi ia foc când obiectul decide să mă sfredelească pe loc cu un

mănușchi de tăișuri ascuțite ca briciul, care viermuesc. Este un iad cu totul nou, pe care nu l-am simțit niciodată până acum.

Rahat, rahat, rahat – ce-i chestia asta care doare atât de mult?

Carl și-a ridicat carabina acoperită de chiciură și o îndreaptă spre mine. Cureaua armei atârnă rigidă și dură în vântul arctic. În jurul nostru, soldații mei zbiară și țopăie în cercuri strânse, panicate, încercând să se scuture de propriii lor monștri. Unii fug. Însă eu și inginerul avem propria noastră scenetă, aici.

– Carl, șuier eu. Nu!

Glasul îmi sună spart din cauza durerii cauzate de ceea ce mi s-a fixat între omoplați. Judecând după chipul expresiv al inginerului, bănuiesc că nu mă găsesc într-o situație foarte fericită. Nu, boss. Și asta-i o nega-*țiune* foarte apăsată.

Carl lasă carabina să-i cadă complet din mâini și cureaua i se agață de braț. Se îndepărtează, împleticindu-se, cu arma legănându-se. Își șterge ochii cu degete tremurătoare, iar tendoanele îi ies în relief pe dosul palmelor. Casca lui complicată îi cade de pe cap și bufnește în zăpadă, un simplu castron gol.

– Lark, spune el. Of, Lark, îmi pare rău.

Izbucnește în *plâns*. De parcă mi-ar păsa câtuși de puțin.

Sunt flagelat pe carne vie, mă încordez și gem, împotrívindu-mă picioarelor păianjenului negru ce-mi încing corpul care face piruete de bețiv în zloată. Membre negre și noduroase spin-te că prin carne coapselor mele și din ele înmuguresc tentacule mai mici, aidoma unor ghimpi. Altele îmi strâng bicepșii, coatele, brațele și, la dracu', până și degetele.

Sunt la comandă, dar în mod clar nu dețin controlul. Unii dintre soldații mei continuă să se zbată în umbre. Alții nu. Răniții se târăsc și schioapătă, îndepărându-se cât pot de repede, în vreme ce forme negre și răsucite gonesc spre ei ca niște scorpioni.

La dracu', îmi pare rău, Lonnie.

Carl a șters-o. Și-a lăsat în urmă armăsarul biped; umblătorul-înalț cu picioare de struț construit din componente canibalizate stă prăbușit pe o parte, cu șaua improvizată înfiptă în zăpadă și

picioarele lungi rășchirate stângaci. Soldatul a plecat și ne-a lăsat în urmă pe noi, dansatorii ghinioniști.

Picioarele îmi sunt acum prea strânse laolaltă ca să mă zbat. Un motor țiuie când mă împotrivesc, încercând să-mi duc brațul spre spate. Simt o placă metalică rece, de mărimea unui pumn, care mă apasă în locul moale de la baza cefei. Nu-i deloc bine.

Mașina îmi reduce brațul la locul său.

Nu pot spune că sunt realmente sigur de ceea ce se întâmplă în continuare. Am căpătat însă multă experiență din demontarea hardware-ului abandonat de Big Rob pe câmpul de luptă. După un timp începi să simți cum gândesc mașinile. Cum folosesc și refolesc ele toate piesele și bucătelele alea.

De aceea bănuiesc că presupunerea îmi este destul de exactă.

Aud un clic scurt și simt o înțepătură usturătoare la baza gâtului. Privesc cum vaporii ultimei mele răsuflări dispar când parazitul de pe spatele meu tresare și-mi retează șira spinării cu o bucată plată de metal ascuțit care-i este montată pe cap. Brațele și picioarele mele amortesc și se transformă în carne moartă. Nu mă prăbușesc însă, pentru că brațele și picioarele mașinii mă susțin.

Și nu mor.

Probabil că peste ciotul șirei spinării a fost montată o interfață cu mănușchiul de nervi de acolo. Pe gâtul meu s-a prins o stație mobilă de chirurgie, care-mi pătrunde în creier. Zumzăind, pulsând și explorând, oprește circulația prin vene, nervi și ce mai este pe acolo. Îmi păstrează oxigenul în sânge și-l circulă.

Scuip sirop de vișine în zăpadă.

Comandantul meu Lonnie Wayne Blanton spune că într-o fază atât de avansată a războiului nu poți îngădui să te surprindă nicio acțiune a inamicului. El spune că Big Rob prepară zilnic un coșmar nou-nou și-i un bucătar dat dracului de priceput. Totuși, iată-mă aici. Surprins, din nou.

De acum mașina sapă realmente adânc. În timp ce lucrează, ochii și urechile mi se înceșoarează și încep să țiuie. Mă întreb dacă scorpionul poate vedea ce văd eu. Dacă poate auzi ce aud eu.

Halucinez în zăpadă.

Un fuior uriaș de fum portocaliu se lătește peste cerul palid. Este chiar frumos. Dâre mai mici se desprind din el, revărsându-se ca apa prin canale de drenare. Unele dispar înapoia copacilor, altele sunt încă și mai îndepărtate. Însă una se răsucește și coboară drept spre mine. Spre capul meu.

Este o linie de comunicație.

Big Rob m-a prins. Mașina gânditoare numită Archos R-14 dirijează obiectul pulsatoriu de pe spinarea mea. La câteva zeci de kilometri depărtare, arhitectul Noului Război s-a îngropat într-un puț adânc din care pornește coloana groasă și portocalie de transmisiuni radio. El trage toate sforile.

Privesc cum brațele mele moarte îmi iau carabina de pe umăr. Tendoanele din gât îmi pârâie, când mașina îmi rotește capul și scanează poiana cu vederea mea. Acum sunt singur și cred că am pornit vânătoarea.

În amurgul care se îndesește, zăresc zeci de cordoane ombilicale portocalii similare cu al meu, care coboară din cer, trecând printre crengile încâlcite. Când părăsesc poiana clătinându-mă, celelalte plutesc pe lângă mine la fel de repede.

Toți suntem trași în aceeași direcție.

Formăm o linie de front neregulată, alcătuită din câteva sute de siluete întunecate care merg prin păduri spre rămășițele Armatei Calul Sur. Lumea începe să pâlpâie, apărând și dispărând, când corpul meu tot mai rece înaintează printre copaci. Ultimul gând pe care mi-l amintesc este speranța că Lonnie Wayne nu mă va vedea cum arăt acum. Iar dacă mă va vedea, ei bine, sper că mă va doborî repede.

Nu aud împușcătura în sine, ci doar un ecou sec printre arbori. Este, totuși, ceva. Suficient ca să mă trezească.

Visam că respiram.

Focusează-te, Lark! Nu intra în panică! În timp ce-mi spun cuvintele acestea, sărmele parazitului încep să-mi miște picioarele. Mă poartă cu pași lenți, târșâiți, în direcția împușcăturii. Peste pământul carbonizat al unui câmp de bătălie. Trec pe lângă un

tanc-păianjen imens, care se reazemă nemîşcat și rece de un troian de zăpadă. Blindajul îi este presărat de cratere înnegrite, ledul de intenție este spart, articulațiile crăpate și deschise precum cleștii unui homar. Pe el scrie cuvântul *Houdini*.

Și corporile.

Corpori înghețate sunt fuzionate cu zăpada. Uniforme țepene și metal degerat. Ocazionale petice de alabastru ale pielii expuse, congelate. Majoritatea cadavrelor au fost soldați ai Armatei Calul Sur, dar tot aici se află și membri ai altor armate. Corporile celor care au venit și au luptat înainte ca noi să fi știut măcar de existența lui Archos R-14. După starea lor și după epavele din jur, deduc că au trecut două-trei săptămâni de când mi-am pierdut echipa.

Imposibilul fum portocaliu de pe cer a dispărut. Acum îmi pot controla parazitul de pe spate, spunându-i să-mi miște brațele și picioarele, în loc să fie invers. Mă pot gândi la o singură explicație: Big Rob a murit.

Noul Război s-a terminat și noi trebuie să fi învins, dacă asta mai are vreo importanță.

Vestigii ale luptelor sunt întipărite în peisaj. Dâre de rocă arsă radiază de la carcasele tancurilor-păianjen, ghemuite în poziția buncăr – armele umblătoare care, cândva, cutreierau câmpurile de bătălie, scuipând foc. Leșuri roase de vânt au înghețat solid în pâlcuri, acolo unde echipe de soldați-frați au dat ultimele lupte. În sticlirea gheții au fost săpate răni deschise de cei cu aruncătoare de flăcări care s-au menținut la adăpostul lizierei, în timp ce roiuri de ciotaci soseau din viscol.

Iar printre copacii de la marginea poienii, îi văd pe ceilalți. O duzină de leșuri umblătoare, care s-au adunat laolaltă, umăr la umăr. Tăcuți. Unii continuă să poarte uniformă completă și arată normal, cu excepția paraziților mecanici care le atârnă pe spinări. Alții sunt mult mai rău. O femeie nu are un picior, totuși stă perfect balansată pe membrul subțire și negru al parazitului. Un bărbat este fără cămașă în ger și vântul i-a sablat pielea, care lucrește mat ca marmura. Toți sunt presărați de găuri încrățite de

gloanțe. Rănilor de ieșire sunt precum craterele, fâșii de piele înghețată și armură de corp ruptă.

Și văd pe altul, recent ucis.

O formă nemîșcată zace în zăpadă fără cap; bucăți din el sunt împrăștiate împrejur. Un parazit acoperit de sânge ruginiu se află pe spatele lui și-și flexionează lent orificiile bucale ca un gândac strivit. Fără o gazdă, mașinăria moare.

Împușcătura pe care am auzit-o mai devreme și-a atins scopul.

Supraviețuitorilor le-a mai rămas o singură carabină de luptă, aflată în mâinile unui bărbat voinic, gârbovit. Cea mai mare parte a feței îi este ascunsă de o barbă crescută în neorânduială, totuși îi pot distinge gura rotundă și deschisă – o gaură care putrezește. Se mișcă încet, fiindcă degerăturile i-au terminat toate degetele, dar înceleg destul de repede încotro se îndreaptă țeava.

Pe rând, se sinucid.

– Nu, încerc să strig, însă nu izbutesc decât un icnet inform. Nu, e greșit.

Îmi târșâi picioarele mai rapid, făcând slalom printre leșuri ferfenițite, prinse în permafrost ca într-un beton cu priză rapidă. Niciun supraviețuitor nu-mi acordă multă atenție. Ei stau cu fețele întoarse de la bărbatul voinic, dar în același timp se apropiie încetișor pentru a prinde carabina când va cădea.

Bărbosul ridică ochii spre cer, aşa că nu înceleze ce se întâmplă când lovesc peste patul carabinei. Ciotul înnegrit al degetului lui apasă trăgaciul și arma bubuișă și-i sare din mâini. Bucăți de scoarță și un norișor de zăpadă plutesc lin de pe ramurile superioare ale copacilor. Glonțul și-a ratat ținta.

Ochii mari și negri se întorc spre mine, împestrițați de chiciură, și încelegerea se citește în ei. Cu un geamăt furios, bărbatul voinic își repede pumnul spre mine. Brațul lui înghețat izbește ca un baston de baseball din aluminiu, propulsat de musculatură robotică neagră. Rupe o bucătică din cotul meu și mă dezechilibreză. Acum văd că-mi lipsește o halcă din torace. Nu mai am mărunteaie și centrul de greutate mi s-a schimbat. Bănuiesc că nu sunt cel mai echilibrat cadavru viu.